

מעשה באסלה

זהר ויעקב שביט 17.12.2012 02:00

הרבה עדים שהיו אמורים להעיד במשפטו של שר החוץ, אביגדור ליברמן, נעלמו. חברות קש ונתיבי העברות כספים התנדפו באוויר, ורק המיליונים נשארו ולא נודע כי באו אל קרבו. ואולם, עד מהימן אחד נותר. העד הזה הוא האסלה.

אין אנו יודעים אם מדובר באסלה בשירותים בבניין השגרירות הישראלית במינסק, או אולי בבית המלון שבו התגורר ליברמן, אז חבר כנסת, כשהגיע לעיר בראש משלחת פרלמנטרית, ולשם בא השגריר לבקרו. בכל מקרה, לפי עדותו של ליברמן עצמו, אחרי ששגריר ישראל בבלארוס מסר לעיונו מסמך מוכמן, שאותו קיבל מרשויות החוק בישראל, מסמך הנוגע לחקירת עבירות לכאורה, שיוחסו לליברמן, זה האחרון רק העיף מבט במסמך, וכהרף עין ובזחיות דעת קרע אותו לגזרים, השליכו לאסלה והוריד עליו את המים.

במקרה הזה אין צורך בעדותו של השגריר - האדם היחיד שהיה נוכח באירוע הדרמטי במינסק - שכן, לפי העדות הפומבית של ליברמן עצמו, לא רק שקרא את המסמך המוכמן, אלא אף השמיד אותו במו ידיו. נוכל רק לדמיין לעצמנו מה גדולה היתה "תדהמתו" של השגריר, כשלנגד עיניו מסמך רשמי מוכמן, שאותו היה אמור להעביר לידי רשויות החוק בבלארוס, מצא את דרכו לאסלה בידיו של חבר כנסת מן השורה, שהיה תחת חקירה משטרתית.

האם השגריר, נציג מכובד של מדינת ישראל, מיהר להתקשר לרשות ששלחה אליו את המכתב המוכמן הזה, ביקש מהם העתק, ודיווח איך "הושמד" המכתב המקורי ובידי מי? בוודאי שלא. הרי די היה בכך כדי להאשים את השגריר בהפרת אמונים ואת ליברמן בהשמדת מסמך סודי רשמי הנוגע לעניינו, שנמסר לו שלא כדין ושהשמדתו היתה עלולה לשבש את הליכי החקירה.

אילו ניתן פה לאסלה היא היתה יכולה לאשר או להכחיש את סיפורו של ליברמן, שלא שם את המסמך בכיסו, ולא רשם לעצמו הערות על תוכן המסמך. ואולם, למרות שהאסלה היא עדה מהימנה אבל אילמת, יכול ליברמן לספר ככל העולה על רוחו, והמאמין יאמין. בנאום התגובה שנשא באוזני חסידיו אחרי שהתפרסמה חוות הדעת של היועץ המשפטי לממשלה, פטר את ההאשמות בעניין המסמך בביטול אופייני, וזכה לתשואות הערצה. ואילו אנחנו לא יכולנו שלא לשים לב לכך שהאירוניה הטמונה בדברים האלה חמקה מחסידיו, ואולי גם מאחרים.

אלה גם אלה לא נתנו את הדעת על כך שיתכן שהאסלה לא היתה אלא מטאפורה, וכי בכוונת מכוון בחר ליברמן לספר "מעשה באסלה", ולא, לדוגמה, "מעשה בסל ניירות". כך ביטא ליברמן, באמצעות מטאפורת האסלה ובאופן ברור ובוטה, את ביטחונו - שהתברר שהיה מוצדק - כי ידיו של החוק (שדומה לפעמים שליברמן מתייחס אליו כאל "ערכאות של גויים") יהיו קצרות מלהסיר את הערפל האופף את פעילותו המסחרית והפיננסית הנפתלת.

ומי יודע מה עוד ירד במי האסלה של ליברמן.

פרופ' זהר שביט ופרופ' יעקב שביט מלמדים באוניברסיטת תל אביב

Kichas © 12.12